

30 Σεπτεμβρίου 2020

«...λόγω σπλαχνικής καρδιάς»

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

«Παιδί μου θα μείνεις!»

Σιωπή!

«Μάλλον δεν καταλαβαίνεις. Πας για να επαναλάβεις την τάξη. Δεν θα 'χεις απολυτήριο το καλοκαίρι. Τι κάνεις ακριβώς;»

Σιωπή!

«Έχω δει απουσίες τις πρώτες ώρες. Λογικό. Κίνηση, λίγος ύπνος παραπάνω...το καταλαβαίνω. Αλλά απουσίες συνεχόμενες την τελευταία ώρα, 30 χρόνια Γυμνασιάρχης, δε μου έχει ξανατύχει. Γιατί φεύγεις παιδάκι μου διαρκώς την τελευταία ώρα;»

Σιωπή!

«Βρε Μακάριέ μου -έχεις και ωραίο όνομα-βοήθα με λιγάκι. Πώς θα δικαιολογηθούν τόσες μονόωρες απουσίες;»

Σιωπή!

«Στο ζήτησα και τόσες φορές: Πες λίγο να έρθει ο μπαμπάς».

«Δεν μπορεί, κύριε».

«Η μαμά;»

«Ούτε αυτή μπορεί.»

«Δωσ' μου ένα τηλέφωνο να πάρω εγώ».

«Δεν έχουμε τηλέφωνο, κύριε».

«Κινητό;»

«Ούτε».

«Πήγαινε βρε Μακάριε. Άντε να δούμε πώς θα το κάνουμε. Φλεβάρης είναι και πέρασες ήδη το όριο. Θα κάνεις κάτι;»

Σιωπή!

«Άντε στο καλό. Αλλά να ξέρεις, εγώ θα μάθω τι συμβαίνει».

Μόνον τότε τα μάτια τού Μακάριου έπαιξαν και καρφώθηκαν στα δικά του. Βλέμμα θυμού; Φόβου; Τα κατέβασε αμέσως και έφυγε με ήρεμα βήματα.

Η καθηγήτρια των Οικοκυρικών έμενε στη γειτονιά. Ήταν το αστέρι του σχολείου. Πάντα γελαστή αλλά και όχι για πολλά πολλά εν ώρα μαθήματος. Αλλά, και ποιος να κάνει φασαρία; Ήξερε να κάνει ακόμη και το πιο βαρετό μάθημα, πανηγύρι. Αν την ρώταγες για τα παιδιά ενός τμήματος, μιλούσε για «τ' αστεράκια» της. Το σχολείο το είχε κάνει εργαστήριο δημιουργίας. Με τα λεφτά από τις κατασκευές των μαθητών της -σε άσχετες ώρες εκτός σχολικού ωραρίου- το σχολείο είχε βαφτεί, είχαν αγοραστεί κουρτίνες και κάθε χρόνο γινόταν και μία μεγάλη εκδρομή σε μέρος που διάλεγαν τα παιδιά. Τα ήξερε όλα με το μικρό τους όνομα και όλα ήξεραν το χάδι της, άλλα στον ώμο, άλλα στο μάγουλο. Και στις δύσκολες ώρες, πολλά είχαν μάθει και την αγκαλιά της. Είχε όμως να το λέει: Πιο πρόθυμο μάγουλο δεν είχε συναντήσει από αυτό του Μακαρίου. Το χάδι της τον μέρευε. Αυτόν. «Το αγρίμι», όπως τον αποκαλούσαν οι καθηγητές του στα πηγαδάκια του Συλλόγου. Όχι με θυμό. Ίσως με απορία, πώς ένα παιδί Γ' γυμνασίου ήταν τόσο λιγομίλητο, αλλά και τόσο σοβαρό. Όλοι όμως τον εκτιμούσαν. Ήταν πάντα πρόθυμος και ό,τι αναλάμβανε, το έκανε τέλειο σαν τον πιο συνεπή και σοβαρό ενήλικα.

Στο τμήμα του ήταν κάτι σαν κέντρο σταθερότητας. Πρόεδρος από την Α' Γυμνασίου, πρόεδρος και στο δεκαπενταμελές. Σε κάθε συνεδρίαση μαθητών, πάντα λιγομίλητος και σοβαρός. Όλοι χτυπιόντουσαν, φώναζαν...χάος. Στο τέλος αποφαιζόταν το δικό του και όλοι πάντα συμφωνούσαν. Έτσι και φέτος, αφού ακούστηκαν όλες οι γνώμες, αποφασίστηκε: Μουσείο παλαιών αυτοκινήτων στη Μαλακάσα και παιχνίδι στον Ωρωπό.

Ήταν η εκδρομή που θα γινόταν με τα χρήματα από την ημέρα πώλησης των κατασκευών των παιδιών. Υπεύθυνη -ποια άλλη- η κυρία Γρηγορίου. Ανακοινώσεις, οι εγκρίσεις των γονέων, ενημέρωση και αίτημα έγκρισης στην Β'βάθμια, γενικά, όλη η γραφειοκρατία.

Την τελευταία ημέρα δήλωσης συμμετοχής ο Μακάριος:

«Κυρία, τι ώρα θα γυρίσουμε;»

«Γύρω στις 2.25».

«Εγώ κυρία δεν θά 'ρθω».

Εκείνη δεν είπε τίποτα. Ήξερε πως ό,τι έβγαине από το στόμα του, ήταν τελειωμένο. Μόνο τον κοίταξε βαθιά στα μάτια και είδε όλα αυτά που ήξερε για εκείνον.

Γειτονόπουλο και αυτός, άλλοτε τον έβλεπε κάποια βράδια να τρέχει στους έρημους δρόμους με το ποδήλατο, έχοντας τα μάτια καρφωμένα μπροστά, σα να 'κανε επίθεση στο μέλλον. Κι άλλοτε, στο σουβλατζίδικο, με κάνα δυο μεγαλύτερα παιδιά παρέα, πάντα με σουβλάκι δίπιτο. Τα λεφτά του σπιτιού, μόνον γι' αυτό έφταναν. Αυτή ήταν η μόνη πολυτέλεια που επέτρεπε στον εαυτό του. Η μόνη απόλαυση. Εκείνη την ώρα, σα να τα ξέχναγε όλα.

«Δηλαδή, Μακάριε, αν γυρνούσαμε μιάμιση θα ερχόσουν;»

«Ναι, κυρία».

«Και τι είναι το τόσο σοβαρό που πρέπει να γίνει ακριβώς την ώρα εκείνη»

Σιωπή!

«Αν θες Μακάριέ μου, μού λες. Μόνο αν θες. Κοίτα με όμως στα μάτια. Με βλέπεις;

Σιωπή!

«Στα μάτια, Μακάριε!»

Εκείνος βάλθηκε να την κοιτάει βαθιά στα μάτια.

«Ρωτώ από αγάπη. Μόνον από αγάπη, Μακάριέ μου. Το πιστεύεις, έτσι;»

Σιωπή! Μόνο που τώρα τα μάτια του ήταν λίγο πιο υγρά από πριν. Και μετά:

«Δεν υπάρχει άνθρωπος εκείνη την ώρα να αλλάξει τη μάνα μου».

Πατέρας φευγάτος, όταν διαγνώστηκε ο καρκίνος της. Μάνα γλυκιά, αλλά κάθε μέρα όλο και πιο βαριά από τα φάρμακα, κάθε μέρα όλο και πιο ανήμπορη απ' την αδυναμία. Και τελικά, φέτος, κατάκοιτη. Δυο-τρεις φορές τη μέρα ο Μακάριος να την αλλάζει. Αυτός φάρμακα, αυτός πάνες ακράτειας, αυτός αλοιφές για τις πληγές της ακινησίας. Και πάντα στο σχολείο, κρυφά, με το κινητό στην τσέπη, μη και χτυπήσει τηλεφώνημα από τη γειτόνισσα που κάθε μέρα είχε λίγο το νου της. Όλα αυτά, ο Μακάριος. Ένας άντρας ανάμεσα σε συμμαθητές παιδιά, με μόνη έννοια τα λάικς στο Φέισμπουκ.

Εκδρομή δεν πήγε και οι απουσίες του συνεχίστηκαν.

Ποτέ δεν θα ξεχάσει η κυρία Γρηγορίου το δακρυσμένο βλέμμα του κυρίου Γυμνασιάρχη, όταν έμαθε. Στο γραφείο δεν τον ξανακάλεσε. Όλος ο Σύλλογος έπραξε διακριτικά τα αυτονόητα.

Όποιος, μετά από 20 χρόνια θα ξεφύλλιζε το βιβλίο πρακτικού του συλλόγου, θα διάβαζε στο πρακτικό του Ιουνίου 20.. :

«Ο Σύλλογος καθηγητών δικαιολογεί τις απουσίες του μαθητή Μακαρίου Σχ. λόγω σπλαχνικής καρδιάς».

Αυτή ήταν η εισήγηση του Γυμνασιάρχη. Αυτό ενέκρινε ο Σύλλογος διδασκόντων. Κι όποιος καταλάβει, κατάλαβε.

<https://bit.ly/36h6GDD>